

РЕШЕНИЕ

№ 27525

гр. София, 18.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 09.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5634** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 220, ал. 1 от Закона за митниците във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс. Образувано е по жалба на “Тисенкруп Материалс България“ ООД,[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], р-н К.

[жк], бул./ул. Складово-производствена зона , чрез адв. Д. срещу Решение № 640/14.05.2024г./32-851655 на директора на ТД Митница – П., с което в резултат от извършена проверка на дружеството са определени за доплащане задължение в общ размер 1 942 125,89лв.

Иска се отмяна на оспореният акт поради допуснато нарушение на процесуалният закон изразяващо се в пълна неустановеност и недоказаност на извода,че вносните стоки,предмет на проверка по чл.84 ал.1 т.2 ЗМ са с турски произход.

Успоредно с това се претендира липса на мотиви – отменително основание по чл.146 т.2 АПК,изразяващо се в липса на каквито и да било аргументи касаещи проверката на произхода на вносната декларация, а използваните извадки от Доклад BG009999/1/3/14.08.2023г. са твърде общи и не съдържат никакви съображения относно вносовете извършени с конкретните 84бр. декларации. Успоредно с това в оспореното решение е посочен и доклад BG009999/1/3А/14.08.2023г. с каквото жалбоподателят не е бил запознаван,нито му е бил връчван. В този смисъл е прието,че щом представените доказателства за европейски произход на стоките не са достатъчни,значи те са с турски произход, която логическа конструкция жалбоподателят оспорва.

Твърди се и материална незаконосъобразност на акта, поради нарушение на чл.84а ЗМ, като само при наличие на някои обстоятелства от посочените в чл.84а и ал.1 т.1-4 от ЗМ органите могат да приемат за установени определените елементи за облагане, като отчетата и обстоятелствата по ал.2. От своя страна, правилата за определяне произход на стоките са регламентирани в чл.59-66 от М., чл.31-71 от Делегиран Регламент 2015/2446 на ЕК. Посочените норми не съдържат критерий, според който за произход на стоката може да се определи на база държавата на изпращане. Успоредно с това – непредставянето на документи с които жалбоподателят не е разполагал и не е бил длъжен да представи, съобразно чл.84а ал.4 и чл.84г ал.1 и ал.2 от ЗМ не е основание да се приеме, че декларираният произход е неверен, а само да се пристъпи към изследване релевантните факти и обстоятелства, което не е сторено, въпреки, че са налице редица международни способи за това на плоскостта ЕС-Турция в областта на митническото сътрудничество. Като продължение:

Оспорват се съображенията според които представеният при внос сертификат за движение EUR1 е отхвърлен дори като косвено доказателство за посоченият произход, тъй като ЕС и Турция използват еднакви правила за определяне непреференциален произход на стоките и в този смисъл издадените сертификати следва да се вземат предвид.

Оспорва се като неправилно и тълкуванието на Протокол № 1 относно определяне понятието продукти с произход и методите на административното сътрудничество. Ако са приложими правилата за непреференциален произход, както се твърди в решението, то тогава решение № 1/2009 и Протокола към него, в т.ч. и чл.12 са изцяло неприложими и от тях не следва да се вадят изводи срещу или в полза на декларирания произход. И обратното – ако те са приложими, то не следва да се отхвърлят представените сертификати за движение.

Неправилно е приложена и нормата на чл.234 пар.4 от Регламент за изпълнение № 2015/2447 като основание за промяна на декларирания произход. Тази норма няма никакво отношение към правомощията на ревизиращия екип, чиито права и задължения са строго очертани в чл.48 М. и чл.84а и сл. от ЗМ.

На следващо място твърди, че дори да се приемат за правилни твърденията за турски произход на внесените с 846р. ЕАД стоки, то е налице неправилно приложение на чл.1 пар.6 от Регламент 2019/159, респ. приложеното защитно мито от 25% е неправилно определено, тъй като не е налице произхода съобразно действащите непреференциални разпоредби, както следва от чл.2 пар.1 от този Регламент, а ако бъде установен произход от държава посочена приложение Четири т.1 то следва да бъде изследван въпроса относно нетната цена на стоката франко границата на ЕС по отношение конкретните вносове. Нетната цена обаче изобщо не е изследвана. Издаване решение без да е изминат защитния ред е незаконосъобразно.

На следващо място се претендира и, че изобщо не е изследвано дали към датите на съответния внос квотите са били свободни, респ. неизчерпани, в която хипотеза е следвало да се приложи непреференциално мито с нулева ставка.

В заключение се твърди, че е част от вземанията са погасени по давност. Уведомлението на директора на ТД Митница П. по реда на чл.22 пар.6 от М. е получено на 06.11.2023г. с предоставен 30дневен срок за становище, изтекъл на 06.12.2023г., след която дата давността е продължила да тече. В тази връзка задълженията по митнически декларации от 09.02.2021г., 22.02.2021г., 02.03.2021г., 04.03.2021г. и 16.03.2021г. са погасени по

давност към датата на връчване на административния акт. В подкрепа на твърдението си се позовава на Решение на СЕС по съединени дела C-124/08 и C-125/08, Т.28, Решение на СЕС по дело C-256/16, т.80 и др.

Ответната страна – директора на ТД Митница П. изразява становище за неоснователност на жалбата по аргументи, аналогични с изложените в оспореното решение, което съдът ще възпроизведе и анализира в релевантната му част.

Съдът, намира, че жалбата отговаря на изискванията за форма, съдържание и приложения, същата е подадена от активно легитимирано лице, в срок и срещу подлежащ на обжалване акт. Като такава е редовна и допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По съществото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка, съдът съобрази:

Административното производство е образувано в хипотезата на последващ контрол - чл.48 от Регламент № 952/2013 и съобразно чл.84 ал.1 т.2 със Заповед № 3АМ-120/32-35217/27.01.2012г. на директора на Агенция Митници, изменена със заповеди от 31.03.2023г. и 31.05.2023г. за установяване законосъобразността на действията на дружеството-жалбоподател при внос на стоки поставени под митнически режими – свободно обращение, митническо складиране, активно осъвършенстване и реимпорт с едновременно допускане за свободна обращение и освобождаване за потребление на стоки, както и за заплащане публични задължения при поставяне стоките в съответния режим за периода от 01.01.2020г.-01.01.2023г.

За констатациите и резултатите от проверката е изготвен доклад BG009999/1/3А/14.08.2023г. В хода на самата проверка са изискани данни, обяснения, справки информация от проверяваното дружество. При анализ на представената в отговор информация е установено, че за посоченият период „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД основно допуска за свободно обръщение изделия от обхвата на Глава 72 „Чугун, желязо и стомана“ на КН, като стоките преимуществено се доставят от Турция. Във връзка с представените от дружеството документи за деклариране на стоките – удостоверяващи произхода им, е идентифициран риск от неправилно деклариране на произход на стоки, попадащи в обхвата на посочената Глава 72. Данните за проверените митнически декларации са представени Таблично в оспореното решение, като:

По проверени митнически декларации в Таблица 1 и 2 /стр.2 и 3 от оспореният акт/ е деклариран код Европейски съюз, като преференция е посочен код 100, който съгласно Приложение Б, дял „Кодове във връзка с общите изисквания за данните, необходими за декларации и уведомявания“ от Регламент за изпълнение означава „Тарифна уредба на общо основание“, т.е. без преференции. Като държава на изпращане е декларира Турция. Към данните са приложени сертификати за движение EUR.1. издаден от турските митнически власти с посочена страна на произход – страни от ЕС-Франция, Испания, Финландия, Германия, Италия, Б. и т.н. Посочено е, че сертификатите за произход се издават във връзка с преференциални търговски договорености между ЕС и партньорски държави и не следва да се ползват за целите на доказване непреференциален произход. Посочено е още, че съгласно чл.2 пар.1 от Регламент за изпълнение 2019/159 произходът на всеки продукт за който се прилагат защитни мерки се определя съобразно действащите в ЕС разпоредби относно непреференциалния произход. Съобразно Решение 1/2009 на Съвместния Комитет, създаден съгласно споразумение между ЕОВС и Р.Турция относно търговия

с продукти в обхвата на Договора за създаване на ЕОВС сертификатите за движение не могат да бъдат приети като доказателства за произход в съответствие с изискванията за прилагане допълнително мито съобразно Регламент 2019/159. Съгласно чл.12 от Решение 1/2009 условията за придобиване на произход следва да бъдат изпълнени без прекъсване в ЕС или Турция, поради което когато стоките с произход изнесени от ЕС се върнат, те трябва да се считат за стоки без произход освен ако не се докаже, че върнатите стоки са същите като изнесените и не са преминали през други операции, освен необходимите за запазване в добро състояние.

В тази връзка дружеството е представило допълнителни обяснения, на която база е установено още, че в МД за допускане за свободно обращение в Р.България, част от износните декларации от Турция са с деклариран режим 31.51. реекспорт след активно усъвършенстване. Същевременно в част от допълнително представените декларации за внос в Турция с държави на изпращане от ЕС, митническият режим под който са поставени стоките в Турция е с код 40 71/внос след митническо складиране/ и 40 00/внос/. В този контекст е посочено, че стоките следва да се поставени под режим активно усъвършенстване при внасянето им в Р.Турция, като успоредно с това е налице и разминаване изразяващо се в невъзможност предшестващ режим с код 31/реекспорт след активно усъвършенстване/ да е режим код 40/внос/.

За проверяваният период са установени 5бр. МД за допускане за свободно обращение с митнически декларации – износ от Р.Турция и внос в Р.България, като стоките са под код 31.51. Същите МД са описани на стр.6 от оспореният акт, таблица № 3. След изискани доказателства и обяснения от дружеството На тази база е прието, че дружеството не представя документи и доказателства в подкрепа на обясненията си, именно – че стоките представляват предимно ламарини и нямат съществена обработка преди закупуване. С аналогични на по-горе посочените аргументи не е признат сертификати за движение EUR.1. Успоредно с това е прието, че за целите на третирането на дадени стоки като връщани стоки о смисъла на чл.203 от Регламент 952/2013 вр. чл. 158 от декелигар регламент на ЕК 2015/2446 следва да е налице съвпадение в декларираното описание в МД за стоките при напускането им на територията на ЕС и МД за тяхното връщане. Като не отговарят на това условие, стоките не могат да бъдат счетени за връщани. В тази връзка не е признат декларираният произход – ЕС и е определен произход – Р.Турция и по отношение на МД описани на стр.8 от решението, таблица № 4. признати и

Като продължение и във връзка с митнически декларации за стоките под режим допускане за свободно обращение с износител ЕД 3/1 на МД „HASCELIK S..VE TIC.A.S.“ – 43 бр. описани в таблица № 5 от оспореното решение:

Във всички МД е деклариран произход – ЕС и са приложени сертификати за движение EUR.1. със страни на произход Р.Румъния и Германия, които са издадени от посоченото дружество-доставчик. Посочените сертификати са издадени по стандарт 10204, като са приложени – тип 2.2., който се издава от производителя и с него се декларира съответствие с поръчката, в него са включени и тестови резултати от обща проверка на стоките, без тя да включва конкретна партида и тип 3.1. който се издава от производителя и с него се декларира съответствие с поръчката, той се заверява от официално оторизирано от производителя лице и предоставя тестови резултати за конкретна партида, като се издава при условие, че производителя ползва система за проследяване и може да представи документи за това. Тези сертификати е прието, че не представляват доказателство за произход, освен това е извършена и проверка в

рамките на който е установено, че във всички сертификати липсва партиден номер в съответното поле, което не отговаря на посочения стандарт за качество, респ. изниква въпросът каква одитна следа и документи са представени при издаване сертификат EUR.1. Липсва каквато и да било идентификация на процесната стока. Сертификат тип 2.2. също не идентифицира конкретно стоката – липсва номер на партида/бубина. Поради липса на партида няма как да се идентифицира и декларираният произход на стоката – Румъния и Германия, а дружеството не представило допълнителни доказателства. В тази връзка декларираният произход ЕС не е признат и е определен такъв – Р.Турция.

На следващо място и на стр.9-10 от акта, таблица № 6 се описани МД за допускане в режим свободно обращение за които е деклариран внос в Р.Турция и износ – страни от ЕС. Установени са несъответствие между вноските и износните декларации и съпътстващи документи, като – налице са разлики в тарифните кодове за внос в Турция и внос в България, респ. не може да се идентифицира, че стоката е тази, която е изнесена от ЕС за Турция и после – внесена в България, респ. неизпълнение на чл.12 от Решение 1/2009. Налице е и разминаване между описанието на стоките в МД за внос в Турция и за внос в Б./горещовалцови рулони – горевалцована ламарина на пачки/, което също е съотнесено към неизпълнение на условията по посоченото решение. Във връзка с анализните сертификати, всичките издадени от европейски производители предоставени към вноса в Р.България е установява, че част от тях за издадени след датата на внос в Турция, което означава, че стоката не е същата и в този смисъл възниква съмнение дали една и съща МД за внос в Турция не е представяна като доказателства за европейски произход за стоките по няколко МД. При анализ документите представени към декларациите за внос в България е установено, че към всички са представени различни анализни сертификати. Установени са и случаи на един и същ номер на бубина в два различни сертификата, което е обективно невъзможно и буди съмнение в автентичността на документите, успоредно с това – изследваните продукти в анализните сертификати са бубини, а стоката допусната в свободно обращение в Р.Б. е на пачки и ламарини, представени са и анализирани сертификати както за стоки с различна дебелина и ширина от внесените, така и такива без посочено количество на стоките. Някои от представените сертификати не съдържат изобщо идентификация на стоката. В представените опаковъчни листове, фактури и други документи те е установено наличие на идентификационни данни, позволяващи установяване на съответствие между сертификат и внесена стока, в частност – в тези от Ф. изрично е посочено, че стоките не са маркирани по искане на купувача. На тази база е прието, че от представените от дружеството документи не може да се определи безспорно произхода на стоките. В тази връзка декларираният произход ЕС не е признат и е определен такъв – Р.Турция.

На стр. 10 от решението, таблица № 7 са описани МД за допускане свободно обращение в Р.България на стоки за които не са представени допълнително документи за произход, поради което и спрямо тях е процедиран по аналогичен с горепосочените хипотези, начин.

На стр.13 и 14 от решението, таблица № 8 са описани МД с деклариран произход ЕС. По отношение на тях е прието, че не може да се установи безспорно идентичност на изнесена от ЕС към Турция и внесената обратно стока, в непроменен вид.

В таблица № 9, стр.16-19 от решението/ е посочен размерът на дължимото мито, което следва да бъде взето под отчет, като са изложени аналогични, с вече описаните,

аргументи.

В заключение и на база всичко гореизложено е посочено, че произхода на всички проверени МД за стоки следва да бъде определен по реда на чл.2 от Регламент за изпълнение 2019/159 в съответствие с действащите норми относно непреференциалния произход, като се отчете и чл.60 от Регламент 952/2013 и чл.32-34 от делегиран Регламент на ЕК 2015/2446. Посочено е изрично, че чл.57 от Регламент за изпълнение 2015/2447 на ЕК е неприложим, тъй като защитните мерки по Регламент 2019/159 не се считат за специални преференциални разпоредби при внос.

Чрез позоваване на чл.243 пар.4 от Регламент за изпълнение 2015/2447 е посочено, че когато при проверка точността на декларираните в МД данни се установи, че непреференциалният произход е деклариран неправилно, произходът който следва да се вземе предвид за целите на чл.36. "а" на този регламент се установява на база представените от декларатора доказателства, а ако те са недостатъчни – въз основа наличната информация. Превид факта, че представената от дружеството информация не доказва по безспорен начин идентичността на изнесената към Турция стока и връщането и в непроменено състояние се счита, че тя е с произход – Турция. В този смисъл е налице основание за промяна произхода и съобразно чл.1 пар.6 от Регламент 2019/159 следва да се приложи защитно мито в размер на 25%.

В рамките на административната процедура, дружеството е уведомено с писмо от 27.10.2023г., връчено на 06.11.2023г. за резултатите от проверката, като му е предоставена възможност да изрази становище в 30 дневен срок, каквото е представено, но отхвърлено като неоснователно.

На тази база съдът съобрази и приема:

Обжалваният акт е издаден от директор на Териториална дирекция Митница П., към Агенция "Митници", представляващ "митнически орган" по смисъла на член 5, т. 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на ЕП и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (по-нататък Регламента). Същият спада към митническата администрация на Република България, която отговаря за прилагането на митническото законодателство, както и има качеството на орган, оправомощен съгласно националното законодателство да прилага митническите законодателни разпоредби.

В чл. 19, ал. 1 от ЗМ изрично е предвидено, че решенията по прилагане на митническото законодателство се издават от директора на Агенция "Митници" или от директорите на териториални дирекции, а според ал.7 на същия член, решения, взети без предварително заявление, се издават от директора на териториалната дирекция, където са възникнали фактите и обстоятелствата, изискващи вземането на решение, освен ако не е предвидено друго. Предвид изложеното, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган.

Оспореното решение е издадено в съответствие с изискванията за форма и съдържание по чл.59 от АПК.

При издаването му са спазени административно-производствените правила, като жалбоподателят е уведомен надлежно за започналото административно производство, предоставена му е предоставена възможност да вземе становище по направените констатации от митническия орган и е уведомен предварително за предстоящото да се вземе решение, съобразно чл.22 пар.6 от Регламента. Обезпечено е и правото му на участие в производството, като същия е приканен да представи доказателства за декларираният от него внос, както в съответствие с конкретно изискваните в рамките

на производството, така и в съответствие със своята преценка за относимост. Т.е. участието му не е нито ограничено, нито преклудирано.

Успоредно с това – налице е надлежна заповед от 27.01.2024г. на директора на Агенция митници за възлагане на проверка в рамките на последващ контрол, поради което следва да се приеме, че са спазени и изискванията на чл.84в ал.1 и ал.2 т.1 от ЗМ за надлежно образуване на производство, чрез възлагане на проверка, постановена от компетентен орган.

Във връзка с твърдението му, че процесното решение е постановено на база констатации в Доклад BG009999/1/3A/14.08.2023г., какъвто не му е предявяван, следва да се отбележи:

Посоченият доклад е изготвен във връзка с обобщаване резултатите от проверката.

Нормата на чл.84л ал.1 ЗМ изисква проверката в рамките на последващия контрол да приключи с констативен доклад, като подточките на тази норма въвеждат и реквизити на съдържането му.

По силата на чл.84л ал.2 ЗМ приложените към доклада доказателства са неразделна част от него. Оригиналите на събраните писмени доказателства се прилагат към екземпляра от доклада, предназначен за митническия орган, възложил проверката, а заверени копия от тях с изключение на предоставените доказателства от проверяваното лице, се прилагат към екземпляра, предназначен за лицето.

Така, разпоредбата на чл.84 ал.4 въвежда изискването в 7-дневен срок от съставянето му докладът за проверката и доказателствата, приложени към него, да се връчат на проверяваното лице срещу подпис и да се предадат на органа, възложил проверката, за последващи действия.

В унисон с това и в съответствие с принципа на служебно начало, съдът, още с определение от закрито заседание № 9535 от 21.06.2024г. е указал на ответника, редом с другото да представи доказателства и за връчване на дружеството на доклада по чл.84л ал.4, изпоредно с което и да заяви дали приложеният по преписката Доклад от 14.08.2024г. е единственият изготвен в тази връзка, респ. дали е същият като посоченият в оспорваното решение, така, че да се приеме, че изписването му в решението е техническа грешка.

С нарочно писмено изявление ответника заявява, че доклада от 14.08.2023г. е изпратен на лицето на лицето, в подкрепа на което прилага писмена разписка от 15.02.2023г. Същата е налична на стр.372 от делото и съдът установи, че в нея е отразено изпращане на доклад BG009999/1/3/14.08.2024г., като същата е подписана от управителя на дружеството.

В този смисъл следва да се приеме, че изискването на чл.84л ал.4 от ЗМ е спазено и в срок.

Успоредно с това по делото е приложено и изпратено уведомление от 27.10.2023г. по чл. 29 вр. чл. 22 от Регламент № 952/2013 с което на дружеството е предоставена възможност за становище по предстоящото издаване на процесното решение, каквото е изразено и заведено в деловодството Митница П. на 05.12.2023г.

Поради това следва да се приеме, че в хода на процедурата не са допуснати процесуални нарушения ограничаващи правото на достъп до данните по преписката или правото на участие в производството.

В тази връзка, решаващ за изхода от спора се явява преценката за материалната законосъобразност, респ. обосноваността на оспорваният акт. А тя, в хипотеза като настоящата, се предопределя основно от фактическа обоснованост, чрез констатиране

наличието на реално установеното, по годеен доказателствен начин, основание за промяна на тарифния код по който е декларирана вносната стока, а оттам и като следствие – извършено допълнително начисляване на вносно мито и задължения по ЗДДС.

Безспорно е установено, че всичките проверявани МД са подадени във връзка с обективизиран внос от Р.Турция, предшестван от износ към Р.Турция от ЕС.

С разпоредбите на чл.60 и чл.61 от Митническия кодекс на Съюза са определени основните насоки за определяне непреференциален произход на продуктите, като а стоките, изцяло получени в една-единствена държава или територия, се счита, че произхождат от тази държава или територия./чл.60 пар.1/. За стоките, чието производство включва участието на повече от една държава или територия, се счита, че произхождат от държавата или територията, в която са претърпели последната си съществена, икономически обоснована обработка или преработка в оборудвано за тази цел предприятие и довела до производството на нов продукт или която представлява важен стадий от производството/чл.60 пар.2/.

Успоредно с това и съгласно чл.61 пар.1 от МК когато в митническата декларация съгласно митническото законодателство е посочен произходът на стоките, митническите органи могат да изискат от декларатора да го докаже.

В този смисъл безспорно митническите органи могат да изискват от вносителя да докаже непреференциалния произход на стоките. Като продължение пар.2 на посочената норма предвижда, че когато се представя доказателство за произход на стоките съгласно митническото законодателство или друго законодателство на Съюза, уреждащи специфични области, митническите органи имат право в случаи на основателно съмнение да поискат всякакви допълнителни доказателства, за да се уверят, че посоченият произход съответства на правилата, установени в съответното законодателство на Съюза

Съгласно член 3 от В. конвенция, озаглавен „Международни споразумения извън обсега на действие на тази конвенция“, гласи:

„Фактът, че тази конвенция не се прилага нито по отношение на международни споразумения, сключени между държави и други субекти на международното право или между такива другисубекти на международното право, нито по отношение на международни споразумения, които не са сключени в писмена форма, не засяга:

[...]

б) прилагането към тях на нормите, съдържащи се в тази конвенция, под чието действие те

биха попаднали по силата на международното право независимо от тази конвенция;

[...]“.

От своя страна, член 26 от В. конвенция, озаглавен „Pacta sunt servanda“,

предвижда:

„Всеки действащ договор е задължителен за страните по него и трябва добросъвестно да се

изпълнява от тях“.

Нормата на член 31 от В. конвенция, озаглавен „Общо правило на тълкуването“, предвижда в параграф 1: „Договорът трябва да се тълкува добросъвестно, в съответствие с обикновеното значение, което следва да се дава на термините на договора в техния контекст, а също така в духа на обекта и целите на договора“.

От своя страна и като следствие от присъединяването си към ЕС, България е обвързана автоматично от всички сключени преди присъединяването договори между съюза и трети страни.

В този смисъл и противно на възприетото от административния орган, по силата на чл.16 „Доказателства за произход“ пар.1 от Решение № 1/2009 на съвместния комитет създаден съгласно Споразумението между Европейската общност за въглища и стомана и Република Турция относно търговията с продукти, които попадат в обхвата на Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана от 24 февруари 2009 година за изменение на протокол 1 към споразумението - Продуктите с произход от Общността, които се внасят в Турция, и продуктите с произход от Турция, които се внасят в Общността, се ползват от разпоредбите на споразумението при представяне на едно от следните доказателства за произход, а именно – буква „а“ сертификат за произход EUR.1, образец за който е даден в приложение I.

Същата разпоредба е инкорпорирана и в текста на чл.14 б.„а“ от Споразумението между ЕОВС и Република Турция във връзка с търговията на продукти попадащи в обхвата на Договора за създаване на ЕОВС – Протокол 1 за правилата за произход. В този смисъл същата не просто не е променена, а регламентираното с нея – утвърдено и възпроизведено.

Съдът в Л. е имал възможност да се произнесе в аналогични хипотези, че сертификатът за движение представлява писменото доказателство за преференциалния произход на дадена стока и ако се приеме, че освен тези доказателства за произход могат да бъдат използвани и други доказателствени средства, това би накърнило единството и сигурността на прилагането на споразуменията за свободна търговия, сключени с трети страни (вж. в този смисъл Решение от 23 февруари 1995 г. по дело Bonapharma, C-334/93, R., стр. I-319, точка 16). Поради това изискването за валидно доказателство за произход не би могло да се счита за обикновена формалност, която може да бъде пренебрегната, когато мястото на произход се установява с други доказателствени средства (вж. в този смисъл Решение от 25 февруари 2010 г. по дело Brita, C-386/08, Сборник, стр. I-1289, точка 57 и цитираната съдебна практика).

В настоящият казус не е налице спор относно валидността на представеният сертификат за движение на стоките. Съдът в Л. е посочил, че органите на държавата износител следва да установят произхода на дадена стока и че митническите администрации на държавите членки по принцип трябва да признаят преценките, извършени от митническите органи на държавата износител, особено когато преференциалният режим е създаден с международно споразумение, обвързващо Съюза с трета държава въз основа на реципрочни задължения (вж. в този смисъл Решение от 15 декември 2011 г. по дело *Afasia Knits D.*, C-409/10, Сборник, стр. I-13331, точка 29, както и Решение от 8 ноември 2012 г. по дело *Lagura Vermögensverwaltung*, C-438/11, точки 34—36 и цитираната съдебна практика)

Освен това признаването от митническите органи на държавите членки на решенията, приети от органите на държавата износител, обвързана със Съюза от режим на свободна търговия, е необходимо, за да може Съюзът на свой ред да изисква от органите на тази държава спазването на решенията, приети от митническите органи на държавите членки относно произхода на изнасяните от Съюза продукти в тази държава (вж. в този смисъл Решение от 12 юли 1984 г. по дело *L. Rapides Savoyards* и др., 218/83, R., стр. 3105, точка 27).

Като продължение в този контекст - чл.17 от посоченото Решение № 1/2009 на съвместния комитет създаден съгласно Споразумението между Европейската общност за въглища и стомана и Република Турция относно търговията с продукти, които попадат в обхвата на Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана от 24 февруари 2009 година регламентира редът и начина за издаване посоченият сертификат. В т.ч. чл.18 т.4 от решението предвижда възможността сертификат за движение да бъде издаден и впоследствие, ако са налице условията за издаването му по чл.17 ал.5 а именно - съответните продукти могат да се разглеждат като продукти с произход от Общността, от Турция или от една от другите страни, посочени в членове 3 и 4, с които се прилага кумулация, като преценката за тези обстоятелства отново се прави от издаваща сертификата държава.

Разпоредбата на чл.33 от Решението предвижда възможността да се осъществят последващи проверки на доказателствата за произход се извършват на случаен принцип или винаги когато митническите органи на страната вносител имат основателни съмнения относно истинността на тези документи, статута на произход на съответните продукти или изпълнението на останалите изисквания на настоящия протокол.Т.3 на посочената норма регламентира проверката да се извършва от страната износител. Визираната разпоредба предвижда възможност администрацията на страната при внос да поиска подобна проверка от страната – износител, каквато обаче не е предизвикана от българската приходна администрация.

В настоящият казус обаче митническата администрация не изразява никакви съмнения относно истинността на представения документ – сертификат, а приема, че същият не представлява надлежно доказателство – извод, който е в противоречие с дотук цитираната съдебна практика и нормативна база.

В допълнение и на интернет страницата на Агенция Митници / виж

<http://info.mitnica.com/index.php?p=eur1/> е посочено изрично, че

„По силата на споразуменията за свободна търговия, доказателства за произход на стоките могат да бъдат:

- **сертификат за движение EUR.1**, или
- **декларация за произход**.

Не се изисква доказателство за произход, когато става дума за стоки, изпращани като малки пратки от частни лица, за частни лица или представляващи част от личния багаж на пътници. Внос, който е инцидентен и се състои изцяло от продукти за лична употреба на получателите или пътниците, не се счита за внос с търговски характер. Общата стойност на тези пратки не трябва да надвишава стойност от 500 Евро в случаите на малко пратки или 1200 Евро за продукти, които са част от личния багаж на пътниците.

Сертификатът за движение EUR.1 се издава по образец от митническите власти на страната, от която се изнася, по писмена молба на износителя или под негова отговорност от негов упълномощен представител. Митническите власти, издаващи сертификата, предприемат всякакви необходими мерки, за да проверят произхода на продуктите и изпълнението на другите изисквания на споразуменията за свободна търговия. За целта те имат право да изискват доказателства и да извършат проверки на счетоводната документация на износителя или всякакви други проверки, които сметат за необходими.“

В този смисъл самата агенция е оповестила правило за поведение, създало оправдани правни очаквания за частно-правните субекти.

С оглед дотук изложеното, съдът приема, че като не е приел представените сертификати за движение и е отрекъл техният произход, без изложил съображения допускащи подобна дерогация, директора на ТД Митница П. е постановил незаконосъобразен акт. Всички изложени съображения относно приложимостта на чл.243 пар.4 от Регламент за изпълнение 2015/2447 са принципно верни но напълно неотосими към конкретният казус, тъй като за да бъде констатирано, че декларираният произход е неправилен и като следствие да бъде определен нов произход, то следва да бъде отречена доказателствената сила на сертификата за движение, като документ, удостоверяващ именно този произход по силата на всички гореизброени актове и практиката на СЕС. Тежестта на това е върху митническата администрация.

В заключение, неправилно е и позоваването на чл.12 от Решение 1/2009 от страна на митническата администрация, тъй като нормата на чл.12 разглежда хипотезата в която стоки с произход, изнесени от Общността или от Турция в друга страна, се върнат. В настоящият случаи не е налице износ от Общността или от Турция в друга страна, а само между Общността и Турция.

Нещо повече – нормата на чл.12 цели да създаде допълнително облекчен режим при износ в трета страна и впоследствие връщане на територията на ЕС и Турция, като отчита обработките и/или промяната стоките извършена в Турция или Общността. В този смисъл същата е насочена към стимулиране и облекчен режим при

междувременен износ в трета страна, а не налага допълнителни рестрикции при вноса между Т. и Общността Същата освен това съдържа и едно съществено условие за приложението си, също неустановено и недоказано от страна на митническите органи, а именно - липсата на кумулация в Общността съобразно чл.3 и в Р. Турция, съобразно чл.4. Посочените две норми отразяващи принципа на реципрочност предвиждат, в частност - чл.3, че без да се засягат разпоредбите на член 2, параграф 1, продуктите се считат с произход от Общността, ако са получени там и съдържат материали с произход от Швейцария (включително Л.) И., Н., Турция или Общността, при условие че извършената в Общността обработка или преработка надхвърля посочените в член 7 операции. С оглед изложеното процесната норма е неприложима в настоящата хипотеза и непротивопоставима на жалбоподателя, а освен това – и неправилно приложена по същество.

Поради изложените съображения процесното решение се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

В съответствие с нормата на чл.143 ал.1 АПК жалбоподателя е отправил претенция за разноски в размер на 53 780 лв. адвокатско възнаграждение В подкрепа на претенцията е представен договор за правна защита и съдействие, пълномощно, извлечение от банкова сметка за превод в размер на същата сума с посочено основание-склученият договор за правна защита и съдействие.

На тази база съдът счита, че претенцията е законосъобразно предявена, но неоснователна като размер. В подкрепа на изложеното следва да се посочи:

С решение от 25 януари, 2024 г. по дело С- 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г., предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В унисон с това и отчитайки свободата на договаряне, в рамките на проведеното на 09.12.2024 г. открито съдебно заседание по делото и във връзка с претенцията съдът е попитал изрично как е определен размера на претендираното възнаграждение, като в отговор е посочено - „въз основа на претендираните мита, сборове, ДДС и т.н. и изцяло в съответствие с Наредбата за минималните адвокатски възнаграждение.

Отвратната страна е направила възражение за прекомерност без обосновка.

Националният съд не следва да се считан обвързан от минималния размер на разноските, изчислени съобразно Наредба № 1/2004 г., предвид антиконкурентната същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си

законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г. И като следствие и ограничението на чл.36 ал.2 от ЗАдв. също е неприложимо.

В настоящият казус жалбоподателя се позовава автоматично на заложените нормативи по наредбата, т.е. не излага никакви съображения във връзка със свободата на договаряне и реферира пряко към материалният интерес на спора.

По своята същност произнасянето по претенцията за разноски, представлява произнасяне по частно-правен, облигационен спор. Същият е отвъд дискрецията на служебното начало с изключение на нормативно инкорпорираният критерий за „справедливост“ на възнаграждението.

Простото възражение за прекомерност без никаква конкретика, не позволява съдът да приеме, че за ответника претендираното възнаграждение е несправедливо, а само, че „не му се плаща“ без да става ясно защо.

В т.3 на ТР № 6 от 6.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС, е посочено, че:

„С приемането на действащия ГПК отпадна правомощието на съда служебно да осъществява проверка за прекомерност на разноските за адвокатска защита при постановяване на решението. С чл. 78, ал. 5 ГПК е предвидено, че само страна може да сезира съда с искане за намаление на възнаграждението за адвокатска услуга, дължимо като разноски. Основанието по чл. 78, ал. 5 ГПК се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата и правна сложност на делото. Когато съдът е сезиран с такова искане, той следва да изложи мотиви относно фактическата и правна сложност на спора, т. е. да съобрази доказателствените факти и доказателствата, които ги обективират и дължимото правно разрешение на повдигнатите правни въпроси, което е различно по сложност при всеки отделен случай - например задължителната практика, разрешаваща основните спорни въпроси определя сложност в по-ниска степен....

Намаляването на адвокатското възнаграждение по този ред не рефлектира в отношенията между адвокат и клиент, които са сключили конкретен договор и са поели задължения по него. То е израз само на основното начало в гражданския процес за социална справедливост и достъп до правосъдие...”

В този смисъл и като съобрази, че:

- Съдът не следва да преценява служебно законосъобразно претендираният размер на претенцията за разноски, а само по инициатива на страните и то - състезателно проявена с доказателствена обосновааност на претенцията, респ. на възражението.

- Не са представени доказателства за ценообразуване стойността на услугите извън автоматичното възприемане на процентно съотношение с оглед материалният интерес на спора.

- Не е налице реално а чисто формално възражение за прекомерност от страна на ответника, който просто предоставя на съда...

- Конкретният изход от спора и неговите последици за отмяна на акта не са съответни на цялата техническа и правна сложност на делото, а на базата на установеното нарушение, следствие от неправилно приложение на материалния закон.

- Въпросът как следва да процедира съдът при установено нарушение в материалния закон е въпрос трайно разрешен в практиката.

- Свободата на договаряне следва да бъде зачетена, но не и да бъде превърната в

средство за неоснователно обогатяване.

· Делото не разкрива висока фактическа сложност, доколкото изхода му е обусловен от материално-правната квалификация на доказателствената стойност на сертификата за движение eur 1, респ. анализ и ревизия на отделните декларации не е осъществявана между страните. И при безспорно между страните наличие на този сертификат.

· Независимо от порока на един административен акт, до надлежното му установяване по съдебен ред същият засяга правната сфера на адресата си, а интензитета на това засягане може да бъде съпоставен в пропорция с неговият материалният интерес. Респ. следва да бъде отчетен като обстоятелство обосноваващо ангажиране на правна защита и заплащане на хонорар в определен размер.

Съдът приема, че социалната справедливост и достъпа до правосъдие на жалбоподателя следва да бъдат оценени в размер на 4000 лв.

С оглед изложеното и на основание чл. 172 ал.2 предл второ от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 640/14.05.2024 г./32-851655 на директора на ТД Митница – П..

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на “Тисенкруп Материалс България“ ООД, [ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], р-н К. [жк], сумата от 4000/четири хиляди/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: